

Удзельнік плаціў 20 грошаў і апускаў руку ў вялізны латарэйны барабан, які перад гэтым сам раскручваў. Выцягваў раскручаную паперку-білетік, разгортваў яе і бачыў напісаны на ім прыз: ці бычок, ці морква – як пашанцуе...

Свой прыз гулец павінен быў забіраць з латарэйнай пляцоўцы. Часта гэта ператваралася ў цэлае відовішча, калі “шчаслівец” ганяўся па пляцоўцы а пеўнем, гусем ці баранам, што выклікала жывы водгук у прысутных і жаданне самім паўдзельнічаць у латарэі.

Сельскагаспадарчая латарэя, як паказвае практыка, заўсёды з’яўляецца адным з самых яркіх і запамінальных святочных дзеянняў, якое вызначаецца высокім эмацыянальным напалам і масавасцю удзелу.

П. А. Гуд, Ш. І. Гуд, Беларускі кірмаш
Запісаў П. А. Гуд у 1979 г. у Століне Брэсцкай вобласці ад М. І. Мельніка
(1929 г. н.).

Латарэя-рулетка.

Да Вялікай Айчыннай вайны на кірмах Пружанскага і Івацэвіцкага раёна Брэсцкай вобласці штогод ладзілі латарэю-рулетку, у якой разыгрывалі кандытарскія вырабы, ці разнастайныя рэчы. Канструкцыі гэтых латарэй у кожнай мясцовасці мелі свае адметныя асаблівасці.

Пружанская латарэя-рулетка ўяўляла сабой гарызантальны палутараметровы драўляны круглы шчыт, які круцілі па ходу сонца, ці наадварот. Па акружнасці шчыта змяшчаліся прызы. У цэнтры знаходзілася свабодна замацаваная драўляная рыба з загнутым цвіком у роце. Гулец плаціў грошы за ўдзел у латарэі, сам раскручваў шчыт у адзін бок, а рыбу — у другі, прычым загадзя ён клаў грошы каля выбранай ім рэчы. Калі па заканчэнні руху круга рыба чаплялася цвічком за цвік выбранай гульцом рэчы, то ён забіраў прыз і грошы, а калі не — то грошы пераходзілі ва ўласнасць гаспадара латарэі. У Івацэвіцкім раёне вертыкальны драўляны шчыт быў двухметровы. Па вялікаму знешняму кругу набівалася 8

цвікоў, да якіх чапляліся кандытарскія вырабы. Ад цвікоў да цэнтра круга вялі намалёваныя крэйдай прамыя лініі, а вызначала прызы фанерная рука, якая была сціснутая ў кулак з выцягнутым уперад указальным пальцам. Удзельнік латарэя, які заплаціў загадка абумоўленыя грошы, раскручваў фанерную руку, і калі яна спынялася дакладна на любой з ліній, атрымліваў у падарунак кандытарскі выраб, які быў падвешаны да цвіка гэтай лініі.

П. А. Гуд, Н. І. Гуд, Беларускі кірман
Запісала Л. Б. Каменева ў 1983 г. ад жыхара вёскі Тулаўшчына Пружанскага раёна Брэсцкай вобласці У. А. Казлоўча (1903 г. н.)

Палескі прызавы слуп.

Палескі прызавы слуп меў свае канструктыўныя і тэхнічныя асаблівасці. Для гэтага атракцыёна выбіралася роўнаствольнае дрэва не менш як 16 м. Дрэва ашкурувалі, закапвалі ў зямлю, на канцы ўбівалі тоўсты, паўтараметровай даўжыні металічны драб, да якога мацавалі ў вертыкальным становішчы кола ад воза з прызамі. Удзельнік павінен быў залезці на самы спічак слупа, стаць на калена ці на ногі, ухапіўшыся за прут і варочаючы кола, выбраць сабе і адвязаць любы з прызоў.

Задача гульца была надзвычай складааая, тым не менш гэты атракцыён карыстаўся вялікай папулярнасцю і знаходзілася нямаа ахвотнікаў паказаць сваю смеласць,